

РЕШЕНИЕ

№ 9744

гр. София, 20.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 13.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **9579** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателят М. И.-гражданин на Р С., чрез адв.Е. Г., оспорва Заповед за прилагане на Принудителна административна мярка по чл.171, т.1, буква б от ЗДвП - /ПАМ/ № 113/27.08.2024г., издадена от И. И. -мл. инспектор в Сектор ОП, в 06 РУ-СДВР, с която е разпоредено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността за срок от не повече 18 месеца. Счита, че заповедта е незаконосъобразна, поради което моли съдът да я отмени. Счита, че заповедта е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон, както и на целта на закона.

Ответникът мл.инспектор в Сектор ОП, в 06 РУ-СДВР редовно призован за производството не се явява, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание [чл. 16 от АПК](#), не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235, ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Със Заповед № 113/27.08.2024г., издадена от И. И. -мл. инспектор в Сектор ОП, в 06 РУ-СДВР, спрямо жалбоподателя била приложена принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б.Б от ЗДвП-временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.В заповедта е посочено,че на 27.08.2024г. против М. И. е съставен АУАН бланков № 0626279, за това, че около 23.35 часа, в [населено място], по ул.Обзор, срещу №52, с посока на

движение от [улица]-ма управлява собствения си лек автомобил БМВ 520Д с ДК№ BG 1102 AS, като при извършена проверка водачът бил изпробван за алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510 с № 0405, проба 1624 като резултатът е 2.16 промила алкохол в издишания въздух, издаден е Т. № 0190875 за УМБАЛ Св.А.. И. е дал кръвна проба. В протокола за химическо изследване № 599/28.08.2024г. е отбелязано, че в изпратените за изследване проби кръв, взети от лицето М. И. се доказва етилов алкохол в количество 1.98 на хиляда.

Жалбоподателят е бил уведомен за процесната заповед на дата 27.08.2024г. Жалбата до съда е постъпила на дата 10.09.2024 г., поради което е и допустима.

От правна страна, съдът приема следното:

Жалба до съда е подадена от легитимирано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт, спазен е предвиденият в [АПК](#) преклузивен 14 дневен срок за нейното оспорване.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – И. И. -мл. инспектор в Сектор ОП, в Об РУ-СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по [ЗДвП](#) съгласно приложената Заповед №513з-4533/31.05.2022г. на Директора на СДВР и заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на Директора на СДВР. Ето защо и неоснователно е твърдението на жалбоподателя на нищожност на заповедта за налагане на ПАМ.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл.171 т.1 б.Б от ЗДвП.

При издаването на административния акт, е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#). Доводите в жалбата за нарушение на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) са неоснователни. Цитираната норма въвежда изискване по отношение формата и съдържанието на административния акт, което касае изложение на конкретни фактически основания по начин, който позволява на засегнатото лице да упражни адекватно правото си на защита и на съда да осъществени контрол за наличието на материалноправните предпоставки за неговото издаване.

В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл.171 от АПК фактическите обстоятелства, въз основа на които същият е издал оспорения административен акт, същият не стори това. От приетите писмени доказателства по преписката се установява следната фактическа обстановка- на 27.08.2024г. около 23.35 часа, в [населено място], по ул.Обзор, срещу №52, с посока на движение от [улица]-ма, жалбоподателят управлява собствения си лек автомобил БМВ 520Д с ДК№ BG 1102 AS, като при извършена проверка водачът бил изпробван за алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510 с № 0405, проба 1624 като резултатът е 2.16 промила алкохол в издишания въздух, издаден е Т. № 0190875 за УМБАЛ Св.А.. И. е дал кръвна проба.

В протокола за химическо изследване № 599/28.08.2024г. е отбелязано, че в

изпратените за изследване проби кръв, взети от лицето М. И. се доказва етилов алкохол в количество 1.98 на хиляда.

Тази фактическа обстановка се потвърждава от съдържанието на АУАН бланков № 0626279/27.08.2024г., който жалбоподателят е получил без възражения. Доводите в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН са относими към производството по обжалване на издаденото наказателно постановление. Независимо от изхода на спора по оспорването на наказателното постановление, същият не влияе на законосъобразността на наложената ПАМ. След като жалбоподателят е получил талона за медицинско изследване и е осъществил медицинското кръвно изследване сам се е поставил в невъзможност да докаже благоприятни за себе си факти, като резултата от медицинското изследване е показал съдържание на алкохол в кръвта 1.98 промила, което отново е достатъчно за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл.171 т.1 б.Б от ЗДвП „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца, считано от датата на отнемане в случаите на управление на МПС след употребата на алкохол и концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. От събраните в рамките на производството писмени доказателства по безспорен начин се установи, че на дата 227.08.2024г. М. И. е управлявал моторно превозно средство, като е бил изпробван с техническо средство за установяване на употребата на алкохол, 2.16 промила алкохол в издишания въздух и след като е изпълнил предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта се е установило, че концентрацията на алкохол в кръвта е 1.98 промила. Т.е. налице са всички изискуеми от закона предпоставки за издаването на заповедта за ПАМ.

При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по [чл. 146 от АПК](#). Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона. От изложеното по-горе става ясно, че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби-чл.171 т.1 б.Б от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по-горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е неоснователно и следва да се отхвърли.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 80 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И.-гражданин на Р С., чрез адв.Е. Г., срещу Заповед за прилагане на Принудителна административна мярка по чл.171, т.1, буква б от ЗДвП - /ПАМ/ № 113/27.08.2024г., издадена от И. И. -мл. инспектор в Сектор ОП, в 06 РУ-СДВР, с която е разпоредено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността за срок от не повече 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП.